

'Særlig musikalsk operation' ved FN: Anbring fornuftens stemme i 'den andens' sind

22. september 2023 (EIRNS) – "(Musik) er den del af os, der er forbundet med det guddommelige. Jeg kan huske, at Dr. Thurman engang sagde, at Gud skabte mennesket i sit eget billede i det døde centrum, så i det døde centrum af Guds hjerne er der dette billede af, hvad mennesket er; og på et tidspunkt, hvor mennesket når den fulde udvikling af dette billede, så vil det være på niveau med englenerne... Og det glemte jeg aldrig: "Ah! Så det er det, evolutionen handler om! Mennesket kommer endelig ind i det billede, der er i centrum af Guds hjerne, af hvad mennesket skal være!" ... Og vi er alle udstyret med denne grundlæggende ting, og musik er det." – Bariton William Warfield, bestyrelsesmedlem i Schiller Instituttet, interview, 26. november 1994.

Torsdag den 21. september, i New Yorks forfaldne gader omkring FN, genintroducerede Schiller Instituttet et ældgammelt princip for kulturel krigsførelse, som alle store civilisationer, der har forsøgt at bringe menneskeheden videre fra de periodiske "mørke tidsaldre", kender. Midt i det der blev kaldt "International Fredsdag", men som uden for FN var en række højlydte og på et tidspunkt endog voldelige protestkonfrontationer, placerede et "Humanity For Peace"-kor, forankret i Schiller Instituttets kor i New York (grundlagt for 9 år siden af den uafhængige amerikanske senatskandidat Diane Sare), sin velafstemte stemme i centrum af kampen for ikke bare menneskehedens overlevelse, men også dens værdighed. Den "særlige musikalske operation", som dybt påvirkede selv dem, der var indædte modstandere af både Schiller Instituttets og endog Humanity For Peace's specifikke forslag og synspunkter, videreførte med succes det sande formål, som Franklin Roosevelt havde udtænkt FN til ved slutningen af

Anden Verdenskrig.

Som Helga Zepp-LaRouche har observeret, bl.a. i sin grundlæggelse af Schiller Instituttet for næsten 40 år siden, er det den bevidste uddannelse af følelserne, den æstetiske uddannelse af menneskeheden, der enten skal ledsage eller helst gå forud for den succesfulde gennemførelse af positive "revolutionære" forandringer i et samfund. Denne forandring skal være revolutionær i den forstand, som Mahatma Gandhi og Dr. Martin Luther King, Jr. foreslog i deres sociale praksis, kaldet "eksperimenter med sandhed". Disse eksperimenter involverer altid en samtidig, viljemæssig forandring i selvet såvel som i samfundet. Det er det, der menes med kreativ, ikke-voldelig direkte aktion – at finde en frivillig måde, uden tvang, at overskride voldelig uretfærdighed såvel som voldelig gengældelse – den "naturlige" reaktion på uretfærdighed – ved hjælp af et højere princip, der tiltrækker modstanderen ved at hverve sig selv til "en mere fremragende måde." For eksempel må den aksiomatiske afhængighed af krig som en levedygtig metode til at løse alle de grundlæggende problemer, som menneskeheden står over for, afvises fuldt ud, hvis menneskeheden ikke kun skal overleve på kort sigt, men også udvikle sig på lang sigt. For at gøre dette, kræver en fælles indsats for at nå et "umuligt" mål (som den fælles månemission, JFK foreslog premierminister Nikita Khrusjtjov ved FN's Generalforsamling den 20. september 1963), at der frembringes nye evner og derfor nye personlighedskvaliteter hos hver modstander. "Elevation", ophøjelse, og rummet er uløseligt forbundet.

Zepp-LaRouche komponerede sine Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur, som nu har været i omløb blandt nationer i næsten et år, med sådanne overvejelser i tankerne. "Det nye paradigme, der vil være karakteristisk for den nye epoke, og som den nye globale sikkerheds- og udviklingsarkitektur skal rettes imod, må derfor eliminere begrebet oligarki for altid og fortsætte med

at organisere den politiske orden på en sådan måde, at menneskehedens sande karakter som den skabende art kan realiseres. Derfor foreslår jeg, at følgende principper skal diskuteres, og hvis der opnås enighed, skal de realiseres....” Princip ti siger: “Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket grundlæggende er godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets og det fysiske univers’ lovmæssighed er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er et resultat af manglende udvikling og derfor kan overvindes.”

Hvad det konkret betyder at gøre dette, ligger inden for rammerne af offentlige, gadebaserede “eksperimenter med sandhed”. De omkring 70 mennesker, der var samlet på vegne af Humanity For Peace, inklusive det “centrale” kor på 30, dannede et udvidet kor, ikke kun for sang, men for politik, der med succes skar igennem den kakofoni, der ellers prægede omgivelserne. Atmosfæren var så kaotisk, at en sanger, som faktisk blev hele aftenen, senere på aftenen skrev: “Har vi lige sunget i en krigszone?”

Der var grund til at spørge. På den ene side af Humanity For Peace-delegationen opstod der et skænderi mellem modsatrettede fraktioner i en afrikansk nation, som måtte opløses af politiet. Og lige ved siden af Schiller Instituttets samlingssted var der placeret den skingre ukrainske opposition til Putin og Rusland, som blev stillet over for vores bannere, der proklamerede “Kolonialismen er forbi!” og vores litteratur. Efter at flere logistiske forhindringer var overvundet, samledes koret. Med en baggrund af to bannere, hver med et stort billede af Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche med teksten: “Avanceret overførsel af energiteknologi – den eneste sande betaling for kolonialisme” og illustreret med Verdenslandbroen, en fusionsreaktor og rumfærgen, begyndte de med “Dona Nobis Pacem” og fremførte senere sangen “Shalom

Chaverim". Ind imellem spillede instruktør Jonathan Heffelfinger "Auld Lang Syne" på trompet og talte om behovet for fred. Det var en måde gradvist at få mental kontrol over det udendørs område, hvor flere grupper sang, spillede musik og råbte. Tenoren Everett Suttle og sopranen Indira Mahajan indtog derefter scenen – som blot var gaden – og fik til opgave at finde en måde at forhindre ukrainerne ved siden af, tre meter væk, i at råbe og overdøve musikken. Da Suttle, uden mikrofon, begyndte at synge hymnen "There's A Meeting In This Building" få sekunder efter, blev demonstranterne gradvist mindre højlydte, indtil de stoppede op – stoppede op for at lytte.

Suttle sagde, at det mentale billede, han brugte, var Roland Hayes, der gik på scenen i Berlin, Tyskland, i 1927 foran et fjendtligt publikum. I det velkendte tilfælde nægtede Hayes at bevæge sig eller starte, indtil publikum blev tavse. Suttle sagde, at han vidste, at han ikke havde evnen til at få ukrainerne til at gøre det, "så jeg lukkede bare mine øjne og blev stille indeni mig selv." Derefter fremførte han "No More Auction Block for Me", og Indira Mahajan sluttede af med "He's Got the Whole World in His Hands". Umiddelbart efter disse optrædener læste Anastasia Battle Helga Zepp-LaRouches bemærkninger op, som var forberedt til uddeling og diskussion i FN – for nu var folk forberedt og kvalificerede til at høre dem. Musikken havde banet vejen.

Optrædenerne blev udført uden akkompagnement. Der var endda klapsalver fra ukrainerne, hvoraf en af dem tilfældigvis mødte Suttle senere på en restaurant. "Jeg kan huske, at han havde hestehale; han var en af dem, der sang mest derude. Og jeg kiggede på ham og blev meget stille, og han sagde 'Åh, du er sangeren, ikke sandt? Og jeg sagde: "Ja. Han sagde: "Godt arbejde, godt arbejde; det var et godt arbejde. Jeg nød det virkelig."

For at forstå, hvad der faktisk skete torsdag, bedes man nærlæse og overveje følgende passage fra den afdøde økonom og

statsmand Lyndon LaRouche, taget fra en samtale i november 2015: "Vi er nu i færd med at flytte vores organisation som helhed ind i området Manhattan: hvor den altid skulle have været, i henhold til Alexander Hamiltons hensigt. Hvad der sker nu er, at vi bevæger os hurtigt. Først og fremmest rydder vi op i spørgsmålet om musik. Vi accepterer ikke længere blot musik; det er en fiasko, det er en fejltagelse, fordi det ikke har nogen placering af stemmen; og grundlaget for alt afhænger af placeringen af stemmen. Ellers har man virkelig ikke noget grundlag for enhed. ...

"Og det vi ser nu, som jeg begyndte at gennemføre i oktober 2014; fra det tidspunkt har det været min hensigt at eliminere den slags system blandt staterne; hvilket er en ændring, der må ske, hvis USA's kompetence skal blive til virkelighed. Nu sker det, vi har taget stemmens placering, den sande placering af den menneskelige stemme, som ikke er en snerren eller en knurren eller et opkast af ting; men det er en måde, som ikke er matematisk. Matematik er menneskesindets fjende; det har det altid været. (Se Lyndon LaRouches artikel: Poetry Must Begin to Supersede Mathematics in Physics, 1982). Og pointen er, at menneskeheden, de kreative kræfter, placeringen af stemmen, som sådan, er princippet for organisering af et kompetent samfund. Og det er der, vi er nu; det går hurtigt. Vi får ikke alle de resultater, vi gerne ville have omgående, men de kommer hurtigt."

Nu hvor du har læst ovenstående, så læs det venligst igen. Tænk på, at i LaRouches udformning af "klassisk kultur" i den periode var ideen at danne et kor i New York City på 5.000 mennesker! Hvorfor det? Hvis man forstår New Yorks "FN"-karakter, byen, hvor der tales flere sprog end i nogen anden by på Jorden, er musikkens universelle sprog den forenende og naturlige metode til at skabe solidaritet med musik som medium. En ophøjet sindstilstand er den naturlige konsekvens af dette.

Når dette først forstås, bliver den særlige musikalske

operations natur indlysende. Musik udspringer af en umistelig, indre kraft, ikke en udefra påtvunget kraft. Klassisk musik udtrykker en velplaceret intention. Den skal gribe og bevæge lytteren og den udøvende med en opløftende kraft. Korrekt forstået indeholder den en uimodståelig kraft, der er større end et termonukleart våben – når den er korrekt placeret.

Gennem et sådant kor ville verdens stemme, som et bevis på princippet, være korrekt placeret, og i stedet for Josep Borrells malthusianske “haven med europæiske (transatlantiske) jordiske glæder” versus “junglen” – Asien, Sydamerika eller Afrika – ville der være et kor af en samlet menneskehed. Der ville være en harmoni af interesser, en realisering af det, der blev udformet af revolutionen af Franklin, Hamilton, Washington og andre – uperfekte mennesker, der forstod, at begrebet “en mere perfekt union” krævede en kontinuerlig, uendelig, fredelig, bevidst revolution i vores aksiomer for viden og adfærd. Det er meningen med ideen “Kolonialismen er forbi!”

Kolonialismen er forbi, hvis du vil være fri. Ikke mere frivilligt slaveri! I FN bliver Zepp-LaRouches ti principper nu, og i den næste uge, præsenteret for menneskehedens overvejelser, med den rette stemmeplacering, så de kan blive hørt. Vil du slutte din stemme til dette kor?